

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **Mx. spol. s r. o.**, zastoupeného Mgr. Ing. Markem Němcem, advokátem se sídlem Sedlčany, Nádražní 106, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, za účasti osoby zúčastněné na řízení M. K., zastoupené JUDr. Karlem Čermákem, jr., Ph. D., advokátem se sídlem Praha 1, Národní 32, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 12. 2004, č. j. O-175215, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2005, č. j. 8 Ca 43/2005 - 60,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Žalobce **je p o v i n e n** zaplatit osobě zúčastněné na řízení částku 2558,50 Kč na nákladech řízení o kasační stížnosti, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Karla Čermáka, jr., Ph. D.

O d ů v o d n ě n í :

Úřad průmyslového vlastnictví rozhodnutím ze dne 7. 10. 2003, č. j. O-175215, vyhověl námitkám osoby zúčastněné na řízení (dále také „namítající“) podle § 9 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, proti zápisu zveřejněného označení ve znění „Mx“ do rejstříku ochranných známek, a přihlášku slovní ochranné známky sp. zn. O-175215 zamítl.

Předseda úřadu průmyslového vlastnictví rozhodnutím ze dne 3. 12. 2004 rozklad žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 9. 2005 žalobu zamítl. Soud vzal za prokázané, že v rejstříku WIPO jsou zapsány slovní nebo kombinované ochranné známky

„M1“, případně „M2“, a v jednom případě i slovní známka „E.M.“. Konstatoval, že ze správního řádu nevyplývá, že by odvolací řízení muselo být vedeno ústně a za účasti jednotlivých účastníků, ani to, že by mezi náležitosti rozhodnutí patřilo uvedení adresy namítající osoby. Úřad průmyslového vlastnictví rozhodoval správně podle zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách; o rozkladu rozhodl předseda Úřadu průmyslového vlastnictví již podle § 7 odst. 1 písm. b) nového zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, a to v souladu s jeho § 52 odst. 2. Městský soud v odůvodnění rozsudku ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. podrobně vyložil. Dospěl přitom k závěru, že výklad tohoto ustanovení správním orgánem je v souladu s čl. 4 odst. 4 písm. a) První směrnice Rady č. 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách (dále jen „směrnice Rady č. 89/104/EHS“). Žalobci nová právní úprava svědčí v tom smyslu, že se jeho známka s dobrým jménem mohla stát všeobecně známou pro spediční služby, nicméně jeho známka je všeobecně známou v podstatně užším rozsahu, než byla podána žádost o zápis do rejstříku. Znamka není všeobecně známou pro třídy 1. až 6., 17., 19. a 33. mezinárodního třídění výrobků a služeb, pro které má namítající prioritu nejpozději od 31. 1. 1984, ani pro třídy 9. a 10., pro něž má namítající prioritu nejpozději od 9. 1. 1990. Z těchto důvodů soud žalobu zamítl.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností, v níž podrobně rozvedl tyto námitky:

1) Městský soud se nevypořádal s námitkou data podání přihlášky slovní ochranné známky č. O-175215, které žalovaný úkonem ze dne 18. 4. 2003 posunul ze dne 5. 11. 1997 na 28. 12. 2001.

2) Právní názor městského soudu, podle něhož není bezpodmínečně nutné, aby v rozhodnutí správního orgánu byla uvedena i adresa namítajícího, není správný a je v rozporu se správním řádem. Aby bylo rozhodnutí dostatečně určité, musí v něm být uvedena i adresa účastníka řízení. Soud tuto otázku posoudil nesprávně a tak „*toleroval nicotnost správního rozhodnutí touto vadou založenou*“.

3) Městský soud rovněž nesprávně posoudil námitku, podle níž skutečnost, že ve správním řízení nebylo ani v jednom stupni nařízeno ústní jednání, je porušením práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí; rovněž je tím podle stěžovatele „*anulováno právo smířit se s účastníkem*“.

4) Rozhodnutí městského soudu se opírá i o úvahu, že argumentace žaloby je postavena na nesprávném údaji o datu účinnosti zákona č. 441/2003 Sb. Stěžovatel připouští, že účinnost neuvedl správně, má však zato, že žádný ze žalobních bodů na rozdíl jednoho roku nestojí. Městský soud se tím dopustil nesprávného právního posouzení žalobních bodů.

5) Stěžovatel dále namítal, že žalovaný měl v napadeném rozhodnutí nejprve vyslovit obecné principy a kritéria, jimiž se vyznačuje „nepoctivé těžení“, a teprve potom měl zjišťovat splnění těchto podmínek u žalobce. Ve správním spise navíc nejsou žádné důkazy o nepoctivém těžení. Soud se s žalobním argumentem o absenci důkazů nepoctivého těžení nevypořádal, čímž porušil zejména § 75 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel soudu rovněž vytýká, že pojem „nepoctivého těžení“ sám interpretoval a nahradil tak správní orgán; stěžovatel je přesvědčen, že „*má procesní právo slyšet uvedené právní argumenty a odkazy na mezinárodní směrnice dříve než v písemném vyhotovení rozsudku*“. Interpretace soudu

je podle stěžovatele navíc nezákonná, neboť nahrazuje význam českých slov použitých v zákoně zahraničními pojmy (proti výkladu pojmu „*unfair advantage*“ však podle stěžovatele nelze nic namítat).

6) Městský soud se nevyjádřil k žalobnímu argumentu o zneužití správního uvážení, uvedeného pod bodem D5 žaloby.

7) Soud se rovněž nevypořádal s tvrzením, že ve správním řízení nebylo dokázáno, že by namítající vůbec užíval své ochranné známky na území České republiky, natož aby se zde staly nějak známými ke dni podání stěžovatelovy přihlášky ochranné známky.

8) Soud se nevypořádal s žalobním bodem, v němž „*nařikal stěžovatel, že správní orgán použil nevyslovenou úvahu »zahraniční účastník je skvělý, český podnikatel nic moc«, když odhlédl od dikce českého zákona o ochranných známkách a posuzoval navrhovatelovy známky díky jejich četnosti jako jeden celek a zejména množství známek mělo působit jejich známost a vážnost (a »sílu«, jak doplnil soud), přičemž četnost známek není žádným právně relevantním kritériem.*“ Stěžovatel se domníval, že je nutné postavit najisto, která z namítaných ochranných známek působí proti jeho přihlášce a která nikoliv, neboť není možné, aby se všeobecná známost týkala všech ochranných známek.

Stěžovatel rovněž požádal, aby o kasační stížnosti proběhlo ústní jednání.

Žalovaný ve svém vyjádření k jednotlivým důvodům kasační stížnosti především uvedl:

ad 1) Proti přihlášce ochranné známky žalobce osoba zúčastněná na řízení namítala deset ochranných známek, které – krom jediné – mají dřívější právo přednosti než 5. 11. 1997, tedy než datum podání původní přihlášky žalobce. Změna data vzniku práva přednosti proto neměla vliv na posouzení, zda přihlašovaná ochranná známka č. 175215 a její předchůdkyně č. 126918 zasahují do práv vlastníka starších ochranných známek M1, které byly podle dříve platné úpravy uznány za známky všeobecně známé a podle nynější úpravy mají povahu známek s dobrou pověstí.

ad 2) Námitka týkající se absence adresy osoby zúčastněné na řízení v napadeném rozhodnutí je zcela účelová, neboť identita vlastníka namítaných ochranných známek nebyla v průběhu řízení nikdy zpochybněna. Namítající navíc v průběhu řízení předložil výpis z obchodního rejstříku. Krom toho údaje, které stěžovatel považuje za neopomenutelné, jsou vyloučeny Smlouvou o známkovém právu (č. 199/1996 Sb.).

ad 3) Vzhledem k tomu, že stěžovatel neuvádí, v čem shledává nesprávnost závěru městského soudu ohledně přípustnosti absence ústního jednání, nelze se k této námitce vyjádřit.

ad 4) K tomuto tvrzenému důvodu kasační stížnosti se žalovaný výslovně nevyjádřil.

ad 5) K námitce vztahující se k výkladu pojmu nepoctivého těžení žalovaný uvedl, že nelze vyčítat soudu, že napadené rozhodnutí správního orgánu poměřil právem platným na území České republiky, jímž je nejen zákon č. 441/2003 Sb., ale rovněž i rozsudky

Evropského soudního dvora, které mají při výkladu pramenů sekundárního práva (zde směrnice č. 89/104/EHS) precedenční charakter.

ad 6) Napadené správní rozhodnutí se nezabývalo jenom vnější podobou ochranných známek, ale shledalo, že všechny ochranné známky namítajícího obsahují dominantní slovní prvek „m.“, a zaměnitelnou podobnost přihlašovaného označení „Mx“ shledalo z hlediska vizuálního a fonetického.

ad 7) Ohledně absence důkazu užívání namítaných ochranných známek v České republice žalovaný z úřední činnosti shledal, že nejméně ochranné známky 2 R 177006, R 279186, R 396098 a č. 547719 byly v České republice řádně užívány. Tuto skutečnost ani nebylo nutno dokazovat, neboť žalovanému byla známa z úřední povinnosti: byl to právě stěžovatel, který inicioval zahájení řízení o výmazu těchto ochranných známek z důvodu jejich neužívání. Rozhodnutí ze dne 11. 5. 2001 v této věci mu bylo doručeno a nabylo právní moci.

ad 8) Celá kasační stížnost je koncipována na tezi, že soud nevyvrátil každé z jednotlivých tvrzení žalobce, a to bez ohledu na to, zda takové tvrzení mělo nebo mohlo mít vliv na výsledek soudního a správního řízení. Není nezbytné zkoumat u každé namítané ochranné známky, zda je či není podobná přihlašovanému označení. Správní orgán je povinen přihlášku zamítnout, i kdyby přihlašované označení zasahovalo do práv vlastníka shodné nebo podobné ochranné známky s dobrým jménem u jediné namítané ochranné známky.

Z těchto důvodů navrhl žalované, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnost uvedla zejména následující:

ad 1) Stěžovatelova přihláška č. 175215 byla zcela novou přihláškou, a nikoliv přihláškou rozdělenou z původní přihlášky č. 126918. Za této situace nelze ani přiznat původní datum priority; za datum priority se považuje den podání nové přihlášky, tj. 28. 12. 2001. Navíc § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb. hovořil o shodné nebo zaměnitelné ochranné známce, která se stala pro svého majitele všeobecně známou před podáním přihlášky, tedy ne před prioritním datem přihlášky. Obdobné vyplývá i z § 7 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 3 zákona č. 441/2003 Sb.

ad 2) Správní řád stanovuje pouze požadavek uvádět jméno a příjmení, resp. obchodní firmu účastníků, nikoliv též jejich adresu. Osoba zúčastněná na řízení byla navíc od prvopočátku řádně specifikována v námitkách a její adresa byla známa též z výpisů namítaných mezinárodních ochranných známek z oficiální databáze WIPO a ÚPV. Osoba zúčastněná na řízení byla v řízení zastoupena; žalovaný tedy doručoval zástupci (§ 24 odst. 4 správního řádu, § 46 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb.), a je proto jenom logické, že na písemnostech uváděl firmu osoby zúčastněné na řízení a celou adresu zástupce.

ad 3) Nařízení ústního jednání závisí na úvaze správního orgánu; kritériem podle § 21 správního řádu je povaha věci. V daném případě však povaha věci nařízení jednání nevyžadovala. Stěžovatel měl možnost dosáhnout ústního projednání žaloby, dal však městskému soudu souhlas s tím, aby rozhodl bez nařízení jednání.

Stejně tak měl stěžovatel možnost smířit se s osobou zúčastněnou na řízení, ovšem ani ji ani jejího zástupce nikdy během námitkového řízení s návrhem na smír nekontaktoval.

ad 4) Prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno ještě za účinnosti starého zákona, zatímco druhoinstanční již za účinnosti zákona nového (zákon č. 441/2003 Sb. nabyt účinnosti dnem 1. 4. 2004, a nikoliv o rok dříve, jak se myslně domníval stěžovatel). Soud i správní orgán proto posoudili věc správně.

ad 5) Závěr žalovaného ohledně nepoctivého těžení je zcela v souladu s judikaturou Evropského soudního dvora (např. rozsudek Soudního dvora ze dne 22. června 1999, Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, Recueil, s. I-3819), a také s judikaturou Ústavního soudu (usnesení sp. zn. I. ÚS 186/2000).

ad 6) Úkolem správního soudu není přezkoumávání správního uvážení. Pokud se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí při posuzování pravděpodobnosti záměny vypořádal se všemi relevantními hledisky, tzn. s hlediskem vizuálním, fonetickým a sémantickým, a své úvahy řádně odůvodnil, byl tento postup zcela v mezích správního uvážení.

ad 7) Osoba zúčastněná na řízení dostatečně prokázala nejen dobré jméno svých ochranných známek v České republice, ale i to, že jsou tyto známky na jejím území řádně užívány. Důkazem byly jak různé doklady (faktury, propagační materiály apod.), tak i odkazy na důkazy založené v jiných spisech žalovaného.

ad 8) Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že dominantním prvkem všech deseti namítaných ochranných známek je slovní prvek „M2“. Nebylo proto účelné zkoumat namítané ochranné známky jednotlivě. Má-li slovní prvek „M2“ dobré jméno, potom jej mají všechny ochranné známky, v nichž je jako dominantní prvek obsažen.

Z těchto důvodů osoba zúčastněná na řízení navrhla zamítnutí kasační stížnosti; pro nařízení jednání neshledala žádný důvod.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval žádostí stěžovatele, aby k projednání věci samé soud nařídil ústní jednání.

Způsob projednání kasační stížnosti vyplývá z § 109 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že Nejvyšší správní soud rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání. Výjimky z tohoto pravidla jsou toliko dvě: (1) provádí-li soud dokazování, nebo (2) považuje-li to za vhodné. Provádí-li soud dokazování, potom jednání vždy nařídít musí, neboť mimo jednání zásadně dokazovat nelze; v dané věci Nejvyšší správní soud dokazování neprováděl, a proto ani nebyl dán tento důvod pro nařízení jednání. Zatímco nařízení jednání z důvodu dokazování zákon Nejvyššímu správnímu soudu předepisuje obligatorně, druhý důvod pro nařízení jednání (vhodnost) je ponechán na jeho úvaze. Jednání bude vhodné zejména tehdy, bude-li možno od něj očekávat důkladnější objasnění věci, stanovisek sporných stran atd. Vzhledem k tomu, že taková potřeba v řízení nevyšla najevo, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod vhodnosti naplněn není. O kasační stížnosti proto rozhodl bez jednání.

Co se týče věci samé, není kasační stížnost důvodná.

ad 1, ad 6, ad 8) Stěžovatel na více místech brojí proti tomu, že se městský soud v kasační stížnosti napadeném rozhodnutí výslovně nevyjádřil k některým jeho námitkám.

K tomu je nutno uvést, že v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu musí být z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, jinak je jeho rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (srov. č. 689/2005 Sb. NSS). Zároveň ale platí, že zejména tam, kde jde o značně rozsáhlou žalobu obsahující celou řadu tvrzení a námitky, nelze očekávat, že se soud bude explicitně vyjadřovat ke každé z nich. Podstatné v této souvislosti je, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, proč argumentace, na níž je žaloba založena, není důvodná. Tomuto požadavku lze vyhovět nejen výslovným vyvrácením každé námitky, ale také tím, že soud v rozsudku zaujme k věci komplexní stanovisko, z něhož se potom budou odpovědi na jednotlivé otázky podávat.

Městský soud se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval podrobně výkladem § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách. Z celé argumentace je zjevné, že se ztotožnil se závěrem žalovaného o podobnosti namítaných ochranných známek a přihlašovaného označení. Nelze tedy říci, že by městský soud otázku podobnosti ve svém rozhodnutí pominul.

Ohledně absence úvahy o posunutí data priority je zapotřebí uvést, že otázka, zda prioritá stěžovatelových přihlášek se upínala k 5. 11. 1997 nebo k 28. 12. 2001, není pro posouzení této konkrétní pře rozhodná. Nejde-li o argumentaci, na níž stojí základ žaloby, nelze ani vytýkat městskému soudu, že se k této otázce explicitně nevyjádřil. I z odůvodnění napadeného rozhodnutí však vyplývá, že prioritá namítaných ochranných známek se kromě jediné (kombinovaná známka „M1“, prioritá dne 6. 2. 1998) klade do období výrazně předcházející první přihlášce ochranné známky stěžovatele (k 31. 1. 1984, 7. 6. 1985, 9. 1. 1990, 16. 3. 1991, 2. 2. 1993, 14. 5. 1994). Posunutí data priority proto nemohlo mít na posouzení, zda jsou naplněny podmínky § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., vliv.

Stejně tak není rozhodná ani otázka počtu ochranných známek namítajícího, které působí proti přihlášce stěžovatele. I kdyby stěžovatelovo přihlašované označení i jenom v jednom případě nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., bylo by to důvodem pro zamítnutí stěžovatelovy přihlášky.

ad 2) Domnívá-li se stěžovatel, že neuvedení adresy namítajícího v rozhodnutí zakládá jeho vadnost či dokonce nicotnost, jde o názor mylný.

Nicotný je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. č. 793/2006 Sb. NSS) správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost,

nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. Je zjevné, že neuvedení adresy – i kdyby bylo předepsanou náležitostí rozhodnutí (k tomu viz dále) – nicotnost rozhodnutí pojmově založit nemůže.

Požadavky kladené na náležitosti rozhodnutí vyplývaly v době vydání prvoinstančního i rozkladového rozhodnutí z § 47 správního řádu (č. 71/1967 Sb.). Ohledně identifikace účastníků ukládal § 47 odst. 5 povinnost uvést jejich jména a příjmení, nikoliv též jejich adresu. Smyslem označení účastníků je, aby bylo beze vší pochybnosti zřejmé, kdo byl účastníkem řízení, či práva a povinnosti byly předmětem řízení, a komu vzniklo nějaké právo nebo po kom bude naopak možno vynucovat nějakou povinnost. Ze správního spisu i z napadeného rozhodnutí samotného je však zřejmé, že takové pochybnosti v řízení vůbec nevystaly: namítající předložil mj. výpis z obchodního rejstříku, což už samo o sobě je dostatečným dokladem toho, že nejde o „*zcela neurčitou osobu*“, jak tvrdí v kasační stížnosti stěžovatel. Namítajícího bylo možno rovněž identifikovat z rejstříků vedených Úřadem průmyslového vlastnictví atd. Je-li proto v napadeném rozhodnutí uvedena obchodní firma osoby zúčastněné na řízení a k ní není připojena adresa jejího sídla, ale sídla jejího zástupce, nespátřuje v tom za daných okolností Nejvyšší správní soud jakoukoliv procesní vadu, natož vadu, jež by mohla mít vliv na meritorní posouzení.

ad 3) Stěžovatel se mýlí, domnívá-li se, že správní řízení bylo zatíženo vadou, pokud ani v prvním stupni, ani v řízení o rozkladu neproběhlo ústní jednání.

Zákon č. 137/1995 Sb. v § 38 odst. 8, jakož i zákon č. 441/2003 Sb. odkazují – s určitými výjimkami – na subsidiární použití správního řádu; samy předpoklady nařízení jednání neupravují. Pro posouzení věci je tak relevantní § 21 odst. 1 správního řádu (č. 71/1967 Sb.), z něhož vyplývá, že správní orgán nařídí ústní jednání, vyžaduje-li to povaha věci, zejména přispěje-li se tím k jejímu objasnění, nebo stanoví-li to zvláštní právní předpis. Starý ani nový zákon o ochranných známkách, ani jiný zvláštní právní předpis povinnost nařídít ústní jednání nestanovovaly, resp. nestanovují; jednání by tak přicházelo v úvahu pouze tehdy, pokud by to vyžadovala povaha věci.

Povaha věci je neurčitým právním pojmem, jehož naplnění má správní orgán posoudit v každém jednotlivém případě s ohledem na jeho okolnosti. Sám správní řád přitom naznačuje, že o takovou povahu věci, která odůvodňuje nařízení jednání, půjde především tam, kde ústní jednání přispěje k objasnění věci. Pokud správní orgán v konkrétním případě dospěje k závěru, že povaha věci nařízení jednání odůvodňuje, je povinen tak učinit; jinak řečeno, rozhodnutí o nařízení či nenařízení ústního jednání není na jeho správním uvážení, ale závisí na naplnění neurčitého právního pojmu povahy věci (k rozdílu mezi správním uvážením a neurčitými právními pojmy srov. např. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 5., rozšířené vydání. Praha : C. H. Beck, 2003, 83 s.).

V daném případě je zřejmé, že povaha věci nařízení jednání nevyžadovala. Správní spis obsahuje dostatečné množství podkladů pro posouzení věci; od ústního jednání zjevně nebylo možno očekávat, že by přineslo nějaké nové skutečnosti či argumenty, které dosud do řízení vneseny nebyly. Jiné okolnosti charakterizující zvláštní „povahu věci“ se ze spisu nepodávají a stěžovatel je ani v kasační stížnosti netvrdí.

Nenařízení ústního jednání neznamená automaticky porušení práva účastníka řízení seznámit se s podklady ani práva uzavřít s odpůrcem smír. Taková interpretace je absurdní,

neboť by znamenala, že v každém správním řízení musí alespoň v jedné instanci proběhnout ústní jednání. Možnost seznámit se s podklady, ani možnost uzavřít smír však ve skutečnosti neodvisí od toho, zda v dané věci bylo nařízeno jednání či nikoliv. Stěžovateli nic nebránilo v tom, aby vstoupil v jednání s namítajícím; stejně tak mu nebyla upřena příležitost seznámit se s podklady pro rozhodnutí.

ad 4) Důvodná není ani námitka, v níž stěžovatel popírá právní názor městského soudu v tom, že mnoho žalobních bodů vychází z chybně uvedeného data účinnosti zákona č. 441/2003 Sb.; stěžovatel naopak dovozuje, že tomu žádný z žalobních bodů na rozdíl jednoho roku nestojí.

Tvrzení stěžovatele zjevně neodpovídá skutečnosti: např. pod bodem V. písm. D) žaloby stěžovatel tvrdil, že nový zákon o ochranných známkách nabyt účinnosti dne 1. 4. 2003 a že prvoinstanční rozhodnutí bylo tedy vydáno za jeho účinnosti; obdobně pod písm. D3) žaloby stěžovatel dovozuje, že podle zákona č. 137/1995 Sb. se nerozhodovalo ani v prvním stupni atd.

Vlastní posouzení otázky nabytí účinnosti zákona č. 441/2003 Sb. městským soudem je správné. Řízení na prvním stupni proběhlo ještě za účinnosti zákona č. 137/1995 Sb. Dne 1. 4. 2004 nabyt účinnosti nový zákon o ochranných známkách č. 441/2003 Sb., a protože řízení nebylo dosud dokončeno, bylo nutno podle přechodných ustanovení určit, jak věc za tohoto stavu posoudit. Z § 52 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb. vyplývá, že pro řízení o přihláškách, která neskončila přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se použije tento zákon. Účinky procesních úkonů učiněných v těchto řízeních zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle tohoto zákona. Jestliže tedy o rozkladu bylo rozhodnuto podle nové právní úpravy, stalo se tak v souladu se zákonem.

ad 5) Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry městského soudu ohledně výkladu pojmu nepoctivého těžení. Stěžovatel se mylí, domnívá-li se, že se městský soud s jeho námitkami nevypořádal. O tom svědčí i skutečnost, že městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku začíná své úvahy ohledně nepoctivého těžení slovy *„další žalobcová námitka směřovala ke shora zmíněnému termínu »nepoctivě těžilo, resp. nepoctivě těžení«, s nímž se podle jeho názoru žalovaný správní orgán řádně nevypořádal“*.

Proti vlastnímu postupu městského soudu přitom nelze nic namítat; není porušením žádných práv účastníka, pokud městský soud vyložil citovaný pojem, a závěry, k nimž dospěl, poměřil závěry správního orgánu. Už vůbec potom nelze vytýkat soudu to, že při interpretaci pojmu nepoctivého těžení vyšel z judikatury Evropského soudního dvora a z první směrnice Rady č. 89/104/EHS, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách. Vzhledem k tomu, že směrnice slouží ke sbližování právních předpisů členských států, je nutné, aby při interpretaci a aplikaci ustanovení vnitrostátního práva, která ustanovení harmonizační směrnice transponují, interpret neztrácel ze zřetele text této směrnice, její smysl a účel a to, jak k jejímu výkladu přistupuje Evropský soudní dvůr. Opačný přístup, který by izolovaně lpěl na domácí úpravě a ignoroval by evropské souvislosti, by byl popřením ideje sbližování práva.

Námitka stěžovatele, že má právo slyšet výklad pojmu nepoctivé těžení dříve než v rozsudku soudu, by mohla být důvodná, pokud by se správní orgán výkladem tohoto pojmu vůbec nezabýval. Tak tomu však v daném případě není. V napadeném rozhodnutí se uvádí, že mezinárodní ochranné známky namítajícího získaly

svým dlouhodobým užíváním na trhu dobré jméno; užívání přihlašovaného označení by pak mohlo z tohoto dobrého jména těžit, neboť průměrný spotřebitel by si výrobky přihlašovatele mohl spojovat s namítajícím. Namítané mezinárodní ochranné známky s dobrým jménem jsou natolik silné, že je lze namítat bez ohledu na to, zda jsou zapsány pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby, neboť užívání podobného nebo shodného přihlašovaného označení by mohlo těžit z jejich rozlišovací způsobilosti nebo jim bylo na újmu. Nejvyšší správní soud považuje toto odůvodnění za dostatečné, neboť stěžejní důvody toho, proč žalovaný dospěl k určitému výroku rozhodnutí, jsou z něj zřejmé. Pokud tuto argumentaci městský soud ve svém rozhodnutí rozhojnil – mj. i s odkazem na evropské zdroje –, nedopustil se tím žádného pochybení; takový postup naopak dodává větší přesvědčivosti jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí napadenému, které i v tomto světle obstálo.

Co se týče absence důkazu ohledně nepoctivého těžení, je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že nepoctivé těžení ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. je otázkou právní, a nikoliv skutkovou. To je ostatně patrné i ze znění, který vychází nikoliv ze skutečného nepoctivého těžení, ale už z toho, že by přihlašované označení mohlo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nepoctivě těžit; tato potencialita jenom sotva může být dokazována. Závěr správního orgánu ohledně toho, zda by užívání přihlašovaného označení mohlo nepoctivě těžit z dobrého jména nebo rozlišovací způsobilosti starší ochranné známky je tedy právním úsudkem, a nikoliv skutkovým zjištěním.

ad 7) Námitka absence důkazu o řádném užívání namítaných ochranných známek není důvodná. Ve správním spise je založena řada důkazních prostředků, z nichž řádné užívání ochranné známky spolehlivě vyplývá. Krom toho žalovaný právem ve svém vyjádření poukazuje na fakt, že sám stěžovatel se již v minulosti pokusil – neúspěšně – docílit výmazu ochranných známek namítajícího z důvodu jejich neužívání. Tyto skutečnosti byly žalovanému známy z jeho úřední činnosti a nebylo je proto nutno ani dokazovat [§ 34 odst. 6 správního řádu (č. 71/1967 Sb.)].

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel nedosáhl v řízení procesního úspěchu, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení o kasační stížnosti příslušelo, náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné rozhodl soud na základě § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má tato osoba právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V dané věci soud dospěl k závěru, že jsou naplněny podmínky pro to, aby osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení přiznal: tato osoba přiznání nákladů jednak navrhla (její zástupce přitom doložil, že je plátcem DPH), a jednak jsou dány též důvody zvláštního zřetele hodné. Zmíněné důvody spočívají v povaze námitkového řízení, které ve své podstatě představuje spor mezi dvěma osobami, jež jsou v postavení vzájemných odpůrců a prou se o zápis přihlašovaného označení. Osoba zúčastněná na řízení přitom po celou dobu – důvodně – bránila svá práva ke starší ochranné známce s dobrým jménem. Je-li vlastník ochranné známky nucen vynakládat čas a peníze na oprávněnou ochranu svých práv, potom je jediné spravedlivé, aby ten, kdo jeho práva ohrozil či porušil, mu také nahradil náklady, které

mu v souvislosti s úspěšným bráněním práva vznikly. V řízení o kasační stížnosti náleží osobě zúčastněné na řízení vůči stěžovateli náhrada nákladů stanovená podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 8. 2006 (jak plyne z čl. II. vyhlášky č. 276/2006 Sb.), a to za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a v písemném podání soudu ve věci samé ze dne 18. 12. 2005, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2x 1000 Kč a 2x 75 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 2150 Kč. Vzhledem k tomu, že právní zástupce osoby zúčastněné je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 408,50 Kč, odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Osobě zúčastněné se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2558,50 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. března 2007

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu